

Posudek k diplomové práci:

Martina Koucká – Finanční asistence

Rozsah diplomové práce Martiny Koucké mírně přesahuje požadovaný standard (59 stran textu), o obsahu a formě práce totéž prohlásit nelze. Diplomantka zvolila praktické téma, k němuž se pojí řada odborných pramenů. Nejsem však přesvědčen o tom, že diplomantka potenciál tématu uspokojivě vyčerpala.

Z tématického hlediska není jasné, nakolik se práce vztahuje pouze k akciové společnosti, anebo též ke společnosti s ručením omezeným. Název vyznívá obecně. Z řady míst lze nicméně usuzovat, že práce prakticky pojednává jen o finanční asistenci při nabývání vlastních akcií.

Pokud jde o obsah díla, je nutno upozornit na několik nepřesných, neúplných, ba nesprávných závěrů. Přínejmenším některé z nich bude třeba korigovat či vysvětlit při ústní obhajobě.

Nejasné je např. tvrzení na str. 10, podle něhož finanční asistence způsobuje výkyv ceny směrem nahoru, neboť dohoda o poskytnutí asistence uměle zvyšuje cenu akcií nad jejich tržní úroveň. Pasáž o rizicích, do které uvedené tvrzení spadá, přitom nezahrnuje některá další, jež lze pokládat za neméně významná. Pochybná je teze na str. 12 o tom, že společnost nelze chránit před jejími akcionáři, resp. před rozhodováním těchto akcionářů. Hlubší rozpracování by zasloužila navazující myšlenka, podle níž schválení transakce akcionářem společnosti zprošťuje členy představenstva společnosti odpovědnosti. Totéž diplomantka deklaruje na str. 13. Doplnuje, že akcionáři nemají vůči společnosti povinnost jednat s péčí řádného hospodáře. To ale v obecné rovině neodpovídá platnému právu ani zásadám, na kterých je postaveno. Pochybnost budí tvrzení na str. 14 o tom, že evropská i tuzemská legislativa umožňují finanční asistenci zaměstnancům při nabývání rozhodujícího podílu ve společnosti. Totéž platí o tezi na str. 15 o tom, že finanční asistence chrání kapitál společnosti před zneužitím či že vinou zákazu finanční asistence společnost nezíská financování a nebude moci realizovat své projekty. Nejasné je, proč diplomantka klade takový důraz na fakt, že zákaz finanční asistence se vztahuje i na případy, kdy akcie nabývá ovládaná osoba (str. 16). Hrubě nesprávná je klasifikace zákazem dotčených společností jako „veřejných společností s omezeným ručením za své závazky“ (str. 18). Nizozemský profesor, který předsedal evropské expertní skupině, se v žádném případě nejmenoval Jawo Wintr, jak se uvádí na str. 20. Není jasné ani to, proč diplomantka v souvislosti s návrhem novely druhé

směrnice hovoří na str. 22 v přítomném čase (viz např. slova „...návrh dává členským státům možnost...“). O nepochopení fungování mimoburzovního trhu svědčí polemika na str. 32 týkající se tzv. předobchodní validace pokynů, kdy zákazník při nabývání cenných papírů na tomto trhu předem skládá částku budoucí kupní ceny. Nepochopení potvrzuje mj. navazující argument, podle něhož účelem zákazu je zabránit společnosti financovat nabytí vlastních akcií třetím subjektem. Vysvětlení očekávám, pokud jde o pasáž týkající se převodu podniku cílové společnosti (5.4.2. na str. 40). Nejsem si jist, zda jsem argumentaci diplomantky pochopil. Ve výčtu by bylo možné pokračovat, pro účely tohoto posudku to však nepokládám za nezbytné.

Formální úroveň práce odpovídá normě. Seznam použité literatury je dlouhý, práce s poznámkovým aparátem standardní. Z hlediska vědecké přesnosti a pravdivosti je ovšem třeba vytknout, že některé obecné závěry diplomantka dostatečně nedokládá. Na straně 9 např. uvádí, že tuzemská doktrína se shoduje v přesvědčení o nízké efektivitě doktríny o tvorbě a zachování základního kapitálu, tvrzení ovšem dokládá odkazem na jediný zdroj, a to ještě nedosti reprezentativní.

Zejména s ohledem na uváděné obsahové vady dílo hodnotím s rozpaky. Jeho konečné hodnocení nicméně ponechávám závislé na výsledku ústní obhajoby.

V Praze dne 17. května 2007

JUDr. Petr Čech, LL.M.